

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.233 van 25 oktober 2016
in de zaak A. 216.386/XII-7912**

In zake: Jean VERLAAK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Inke Dedecker en Geertrui De Groote
kantoor houdend te Stoffelsbergstraat 4
3600 Genk
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD HERK-DE-STAD
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim MERTENS
kantoor houdend te 3580 Beringen
Paalsesteenweg 81
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 6 juli 2015, strekt tot de
nietigverklaring van:

“- het besluit van het College van Burgemeester en Schepenen van de stad
Herk-de-Stad [...] d.d. 20 april 2015 waarbij wordt beslist om de opdracht
‘Architectuuropdracht Buitenschoolse kinderopvang’ te gunnen aan
Architectenbureau Avenirarchitecten bvba + Modulo architecten [...] -
de impliciete beslissing waarbij de opdracht niet is gegund aan [Jean
Verlaak]”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord
ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Jos Stevens heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 september 2016.

Staatsraad Pierre Barra heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Wouter Moonen, die loco advocaat Inke Dedecker verschijnt voor verzoeker, en advocaat Annelore Verbeeck, die loco advocaat Wim Mertens verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Jos Stevens heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De stad Herk-de-Stad schrijft een overheidsopdracht uit met als voorwerp “Architectuuropdracht Buitenschoolse kinderopvang”. De gunningswijze is de beperkte offerteaanvraag. De raming bedraagt 172.000 euro, btw inbegrepen.

De opdracht wordt bekendgemaakt in het Bulletin der Aanbestedingen van 23 oktober 2014.

In het toepasselijke bestek met ref. 2014-3385 worden de volgende gunningscriteria vermeld: 1. Nota van de ontwerper (80 punten) met als subcriteria realisatiekostprijs van het ingediende projectvoorstel en budgetbewaking (20 punten), ereloon (25 punten), visie en plan van aanpak (30 punten) en planning (5 punten) en 2. Schetsontwerp (20 punten).

Bij de technische bepalingen van het bestek wordt onder titel III.1.1 Opdracht vermeld:

“De opdracht betreft een architectuuropdracht inzake het ontwerpen en het begeleiden van de uitvoering van een buitenschoolse kinderopvang met een binnenruimte van +/- 1000 m² en een buitenruimte van 500 m² aan de Lazerijstraat/Trompetweg te 3540 Herk-de Stad. De binnenruimte moet bestaan uit minstens 480 m² (wettelijk verplicht voor de capaciteit van 120 kinderen) speelruimte (= leefruimtes van de kinderen, motorische ruimte, slaapruijnte en huiswerkruimte). De resterende vierkante meters kunnen gebruikt worden voor inkom met vestiaire, technische ruimte, bergruimte, kantoor, personeelsruimte, vergaderruimte, sanitair...”

Voorts wordt er onder III.2 vermeld dat het één van de belangrijkste prioriteiten is om het project binnen het voorziene budget van 1.300.000,00 euro, btw inbegrepen, te houden.

3.2. Acht ondernemingen worden geselecteerd. Zeven ondernemingen dienen een offerte in. De opening van de offertes grijpt plaats op 10 februari 2015.

3.3. Op 1 april 2015 wordt er een verslag van nazicht opgesteld. Hieruit blijkt dat de zeven ingediende offertes alle formeel en materieel regelmatig worden bevonden “omdat eventuele onregelmatigheden niet essentieel zijn”. Voorts wordt er in vastgesteld dat er in zes van de zeven offertes in een netto-oppervlakte binnenruimte wordt voorzien van minder dan 1.000 m², de kleinste oppervlakte is 814 m². Verzoeker voorziet als enige in een oppervlakte van meer dan 1000 m², namelijk 1.027 m². Inschrijver Architectenbureau Avenirarchitecten bvba + Modulo architecten voorziet in een oppervlakte van

887,93 m². De opgegeven oppervlakte wordt in de beoordeling van het subcriterium ‘realisatiekostprijs van het ingediende projectvoorstel en budgetbewaking’ meegenomen.

De offerte van verzoeker krijgt 76,53 punten en wordt derde gerangschikt. De offerte van Architectenbureau Avenirarchitecten bvba + Modulo architecten wordt als eerste gerangschikt met een score van 89,46 punten.

3.4. Op 20 april 2015 keurt het college van burgemeester en schepenen het verslag van nazicht goed en beslist dat het integraal deel uitmaakt van de gunningsbeslissing. De opdracht wordt gegund aan Architectenbureau Avenirarchitecten bvba + Modulo architecten.

3.5. Met een brief van 10 juni 2015 contesteert de raadsvrouw van de verzoeker de beslissing bij de verwerende partij waarbij zij wijst op het feit dat de eerste twee gerangschikte offertes niet voldoen aan de besteksbepalingen inzake de gevraagde netto-oppervlakte.

3.6. Met een brief van 17 juni 2015 aan de raadsvrouw van verzoeker antwoordt de verwerende partij als volgt:

“Het weerhouden van beide in uw schrijven genoemde architectenbureaus gebeurde regelmatig en wettig.

Het besteksvoorschrift, waarnaar u refereert, werd in de nota van uitgangspunten duidelijk omschreven als een richtinggevend criterium. De opdracht betrof immers ‘het ontwerpen en het begeleiden van de uitvoering van een buitenschoolse kinderopvang met een binnenruimte van +/- 1000 m², waarbij die binnenruimte moet bestaan uit minstens 480 m² speelruimte.’

De enige strikt na te leven voorwaarde die u hieruit redelijkerwijze kan afleiden is de minimumoppervlakte bestemd voor de speelruimte (minimum 480 m²), terwijl de formulering van +/- 1000 m² binnenruimte duidelijk richtinggevend en als dusdanig indicatief geformuleerd werd.

Bij de evaluatie van de realisatiekost van het ingediende projectvoorstel en budgetbewaking, waaraan aan een gewicht werd toegekend van 20 punten, werd rekening gehouden met de voorgestelde oppervlakten.

Zowel de kostprijs per/m², als de afwijking van de richtinggevende binnenruimte van +/- 1000 m², werden gequoteerd.

Dat de exacte omvang van de te bouwen kinderopvang niet vaststond blijkt bovendien genoegzaam uit het wel als essentieel en strikt na te leven geformuleerd criterium met name de realisatiekostprijs van het ingediende voorstel en budgetbewaking. Deze bestekvoorwaarde schrijft voor dat het project volledig binnen het budget dient te worden gerealiseerd en dat offertes die het budget overschrijden als onregelmatig zullen worden beschouwd en niet zullen opgenomen worden in de beoordeling.

Wij zijn dan ook van oordeel dat in tegenstelling tot uw bewering, de in het bestek gekozen gunningscriteria regelmatig en evenwichtig tegen elkaar werden afgewogen en dat de beoordeling correct is gebeurd.

De beide genoemde offertes wijken derhalve niet af van de in het bestek opgelegde voorwaarden. Zij hebben een ontwerp ingediend dat beantwoordt aan het programma van eisen wat betreft de gevraagde functies en ruimtes, alsook de minimum vastgestelde speelruimte en het toegelaten budget.

Stellen dat de oppervlakte van 1000 m² een essentieel besteksvoorschrift was dat strikt geïnterpreteerd dient te worden op straffe van onregelmatigheid is manifest onjuist.

Wij zien dan [o]ok geen reden om in te gaan op uw verzoek tot het intrekken van de gunningsbeslissing.”

IV. Nopens de vertrouwelijkheid

4.1.1. De verwerende partij legt de offertes van de inschrijvers als vertrouwelijke stukken in het administratief dossier neer. Zij wijst erop dat deze offertes “commerciële gegevens” bevatten “die worden beschermd door het recht op eerbiediging van zakengeheimen”. “Bovendien”, zo vervolgt zij, “is de bekendmaking van dit stuk niet noodzakelijk voor de beslechting van het geschil”.

4.1.2. Verzoeker merkt in zijn memorie van wederantwoord op dat de motivering van de verwerende partij stereotiep is en derhalve geen afdoende verantwoording uitmaakt om afbreuk te doen aan het principe dat de partijen kennis kunnen nemen van de dossierstukken. Zij vraagt de opheffing van de vertrouwelijkheid. De vertrouwelijkheidsverklaring van de verwerende partij kan, volgens verzoeker, in elk geval geen betrekking hebben op zijn eigen offerte aangezien hij die zelf niet vertrouwelijk heeft neergelegd.

4.1.3. Na het voor hem negatief standpunt in het auditorsverslag waarin wordt opgemerkt dat de opheffing van de vertrouwelijkheid niet nodig is voor de beoordeling van de grieven, beperkt verzoeker er zich in zijn laatste memorie toe te vermelden dat hij zijn standpunt in zijn memorie van wederantwoord bevestigt.

Beoordeling

4.2. De verwerende partij heeft te dezen de offertes vertrouwelijk neergelegd met verwijzing naar de commerciële gegevens die ze bevatten en de eerbiediging van het recht op het zakengeheim. Gelet op de aard van de opdracht is deze motivering niet onaannemelijk, minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan. Voorts geeft verzoeker geen concrete redenen op waaruit kan worden afgeleid welk belang hij heeft bij die lichte.

Het verzoek tot lichte van de vertrouwelijkheid wordt verworpen.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

5.1.1. De verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op in hoofde van verzoeker. Zij wijst erop dat verzoeker in zijn verzoekschrift zijn belang situeerde in het feit dat bij inwilliging van het beroep “de verwerende partij geen andere mogelijkheid [heeft] dan de opdracht te gunnen aan verzoekende partij”. Verzoeker wil dus zelf de opdracht uitvoeren maar, zo vervolgt de verwerende partij, hij heeft geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid tot het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en “de regelen van behoorlijk burgerschap houden [...] in dat een burger, wanneer hij inschrijft en zélf een overheidsopdracht wenst uit te voeren, maar die finaal wordt gegund aan een andere inschrijver, ook toepassing maakt van de procedure die de wetgever specifiek in het leven heeft geroepen om een contracts[s]luiting te voorkomen, i.p.v. de wachttermijn af te

wachten en enkel via een verzoek tot nietigverklaring de opdracht trachten binnen te halen”. Te dezen is de verwerende partij overgegaan tot contractssluiting en kent de overeenkomst thans uitvoering. Het bestaan van de overeenkomst maakt de betrachting van verzoeker om zelf de opdracht uit te voeren, onmogelijk; een herstel *in natura* behoort niet langer tot de mogelijkheden. “De voordelen die door verzoekende partij worden ingeroepen bij een eventuele nietigverklaring, om zijn belang te ondersteunen, kunnen niet (meer) intreden.”

5.1.2. In het auditorsverslag wordt de exceptie verworpen. Er wordt op gewezen dat een inschrijver bij een overheidsopdracht belang heeft bij het bestrijden van de beslissing tot gunning van de opdracht aan een andere inschrijver en dat hij minstens een moreel belang blijft behouden ook al is een overeenkomst ontstaan tussen de gekozen inschrijver en de overheid; voorts wordt erop gewezen dat dit belang niet verdwijnt door het niet indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

5.1.3. In haar laatste memorie weerspreekt de verwerende partij het standpunt van het auditorsverslag inhoudelijk niet maar wijst er enkel op dat pas in de memorie van wederantwoord verzoeker verwijst naar een moreel belang; “[d]aarvoor steunde het belang van verzoekende partij enkel op de betrachting om de overeenkomst zelf uit te voeren, wat gelet op de inmiddels afgesloten overeenkomst niet langer mogelijk was”.

Beoordeling

5.2. Het standpunt van het auditorsverslag wordt bijgevalen. Zoals de Raad reeds meermaals heeft geoordeeld bestaat het belang van een verzoekende partij om bij de Raad van State een beslissing inzake de toewijzing van een overheidsopdracht te bestrijden, er idealiter in opnieuw op zijn minst kans te maken om zich die opdracht gegund te zien en die zelf uit te voeren. Het enkele feit echter dat het voormelde doel onbereikbaar is geworden moet niet noodzakelijk tot gevolg hebben dat een verzoekende partij elk rechtstreeks belang

bij de vordering tot nietigverklaring verliest. Het beroep strekt immers tot de nietigverklaring van een toewijzingsbeslissing, afsplitsbare bestuurshandeling waardoor de verzoekende partij is voorbijgegaan. Een verzoekende partij ontleent aan dat voorbijgaan in principe een gekwalificeerd moreel belang dat gediend wordt en, spijs de uitvoering van de overeenkomst betreffende de opdracht, gediend blijft door een nietigverklaring van de toewijzingsbeslissing. Dat belang volstaat. Dat verzoeker geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen, kan hem hier niet ten kwade worden geduid.

De passage in het inleidend verzoekschrift waarin verzoeker het heeft over het zelf uitvoeren van de overeenkomst betreft niet specifiek een exhaustieve uiteenzetting van het belang van verzoeker bij zijn beroep maar is gelieerd aan het beroep tegen de impliciete weigeringsbeslissing om de opdracht aan hem te gunnen. Overigens toont de verwerende partij niet aan dat er een overeenkomst was gesloten op het ogenblik van het indienen van het beroep.

De exceptie wordt verworpen.

VI. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6. Verzoeker voert de schending aan van artikel 5 van de wet van 15 juni 2006 ‘overheidsopdrachten en bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en diensten’ (hierna: de wet van 15 juni 2006), van artikel 95, §§ 1, 2 en 4, van het koninklijk besluit van 15 juli 2011 ‘plaatsing overheidsopdrachten klassieke sectoren’ (hierna: koninklijk besluit Plaatsing), van de bepalingen van het bestek, van het beginsel *patere legem quam ipse fecisti*, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen', van "het materieel motiveringsbeginsel" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij wijst erop dat de offerte van de gekozen inschrijver en die van de tweede gerangschikte inschrijver, namelijk Q-Bus, substantieel onregelmatig zijn en dienvolgens moesten worden geweerd. In het bestek vraagt de verwerende partij uitdrukkelijk een gebouw met een binnenruimte van 1.000 m² binnen een vooropgesteld budget van 1.300.000,00 euro, btw inbegrepen. De offertes van de eerste twee gerangschikte inschrijvers voldoen niet aan de besteksbepaling van 1.000 m² binnenruimte; de eerste gerangschikte voorziet in 887,93 m² en de tweede in 822 m² terwijl verzoeker voorziet in 1.027 m². Dit alles wordt door de verwerende partij erkend in het verslag van nazicht.

De verwerende partij had dit moeten beschouwen als een materiële onregelmatigheid van deze twee offertes aangezien ze afwijken van de technische bepalingen van het bestek. Voorts, zo merkt verzoeker op, gaat het om een substantiële onregelmatigheid aangezien de offertes afwijken van technische specificaties die essentieel zijn. "De grootte van het gebouw raakt immers de kern van de opdracht en betreft uiteraard een determinerende technische specificatie." De betekenis die de verwerende partij in haar brief van 17 juni 2015 geeft aan het kwestieuze besteksvoorschrift is niet correct; het is geenszins een richtinggevend criterium, "maar wel degelijk een bindend voorschrift, zij het bij benadering". Het symbool +/- betekent "ongeveer" en een afwijking zoals de eerste twee gerangschikte inschrijvers bieden van 11,207% en 17,80%, is niet "ongeveer".

Het besteksvoorschrift is bovendien als essentieel te beschouwen omdat de eerste twee gerangschikte inschrijvers door in minder m² te voorzien een hogere prijs per m² hebben kunnen bieden dan verzoeker "waardoor zij natuurlijk beter kunnen scoren en dit ook doen op '...Visie en plan van aanpak...', met name respectievelijk 30/30 en 19/30 terwijl verzoekende partij hierop 14/30 scoort en Architectenbureau Avenirarchitecten bvba + Modulo architecten beduidend beter scoort dan verzoekende partij op

‘...Schetsontwerp...’, met name 16,67/20 t.o.v. 12,53/20”. Door minder m² te bieden hebben de eerste twee gerangschikte inschrijvers dus een voordeel gekregen en zijn de inschrijvers niet gelijk behandeld. “Door de offertes van [de eerste twee gerangschikte inschrijvers] als regelmatig te beschouwen terwijl deze zijn aangetast door een substantiële materiële onregelmatigheid, schendt de verwerende partij artikel 5 van de Overheidsopdrachtenwet en artikel 95 §1 en §3 van het KB Plaatsing.” Deze beide offertes hadden door de verwerende partij met toepassing van artikel 95, § 4, van het koninklijk besluit Plaatsing moeten worden geweerd.

Ten slotte voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt vermeld hoe de verwerende partij het regelmatigheids-onderzoek heeft gevoerd zodat de voormelde wet van 29 juli 1991 is geschonden.

7. In zijn memorie van wederantwoord weerlegt verzoeker het standpunt van de verwerende partij.

Hij betwist dat de kwestieuze besteksbeplanning niet essentieel zou zijn omdat ze niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven. Voorts wijst hij erop dat deze besteksbeplanning geen richtnorm is maar strikt bindend en essentieel. Dat de opdracht kan worden uitgevoerd binnen een netto-oppervlakte van 887,93 m² is volgens hem geen relevant element voor het essentieel karakter van de beplanning. Ten slotte merkt hij op dat het niet voldoen aan de 1.000 m² norm niet had moeten worden beoordeeld bij de gunningscriteria waar het aanleiding gaf tot minder punten, maar had moeten leiden tot de wering van de offertes wegens substantiële onregelmatigheid.

Beoordeling

8. Zoals onder randnummer 3.1. weergegeven wordt in het bestek bepaald dat de binnenruimte van de te ontwerpen kinderopvang +/- 1.000 m² is. Geen enkele inschrijver heeft in exact 1.000 m² binnenruimte voorzien. Zes van

de zeven inschrijvers hebben in minder voorzien, één inschrijver, namelijk verzoeker, heeft in meer voorzien.

In het bestek wordt het symbool “+/-” gehanteerd wat staat voor “plusminus”; in de spraakgebruikelijke betekenis van het woord betekent dit bijwoord volgens het Groot Woordenboek der Nederlandse Taal Van Dale “min of meer”. Hieruit afleiden dat de binnenruimte minstens 1.000 m² moet bedragen, zoals verzoeker doet, is aldus onjuist. Plusminus 1.000 m² betekent dat de binnenruimte “min of meer” of bij benadering 1.000 m² moet bedragen, en dat deze hoeveelheid richtinggevend is waarbij de verwerende partij enige beleidsruimte heeft.

Deze aanname wordt bevestigd in het feit dat andere besteksvereisten, in tegenstelling tot het kwestieuze, wel stringenter worden omschreven; zo is het vereiste dat de binnenruimte 480 m² aan speelruimte dient te beslaan, strikt bepaald; zo ook is het budgetvereiste van strikte toepassing.

9. De beleidsvrijheid inzake de bij benadering opgegeven oppervlakte van de binnenruimte, die de verwerende partij heeft bij het beoordelen van de ontwerpen, wordt hier begrensd door de eisen van het bestek en de grenzen van een redelijke en zorgvuldige beoordeling.

Verzoeker voert hier niet aan dat andere bestekseisen dan de +/- 1.000 m² norm zijn geschonden.

De vraag of de grenzen van een redelijke en zorgvuldige beoordeling hier zijn geschonden, wordt ontkennend beantwoord. In het licht van het feit dat zes op de zeven inschrijvers een ontwerp opstelden dat in minder dan 1.000 m² voorziet, en het dus mogelijk achten alle besteksvereisten inzake functies en lokalen te eerbiedigen, wat ook niet door verzoeker wordt gecontesteerd, mag een in de offerte van de gekozen inschrijver voorziene binnenruimte van 887,93 m² worden aangezien als één die voldoet aan het

kwestieuze besteksvereiste. De vraag in hoeverre de door de tweede gerangschikte inschrijver opgegeven oppervlakte van de binnenruimte, namelijk 822 m², deze grenzen overschrijdt, is dan ook zonder belang voor verzoeker.

10. Aangezien de Raad aanneemt dat de door de gekozen inschrijver aangeboden binnenruimte het kwestieuze besteksvereiste niet schendt en de offerte dan ook niet ten aanzien van dit vereiste als onregelmatig kan worden beschouwd, dient er niet nader te worden ingegaan op de problematiek of deze offerte substantieel dan wel relatief onregelmatig is en of de motiveringsplicht hieromtrent al dan niet is geschonden.

11. Het middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. Verzoeker voert de schending aan van artikel 25 van de voormelde wet van 15 juni 2006, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van “het materieel motiveringsbeginsel” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit middel gaat uit van de gegrondheid van het eerste middel namelijk dat de offertes van de eerste twee gerangschikte inschrijvers onregelmatig zijn. Aldus diende de offerte van verzoeker als eerste te worden gerangschikt en de opdracht aan hem te worden gegund. Minstens dient volgens verzoeker te worden vastgesteld dat de verwerende partij onvergelykbare offertes met elkaar heeft vergeleken. Ook merkt hij, weliswaar zonder nadere toelichting, op dat het geven van een score van 30 op 30 punten aan de offerte van de gekozen inschrijver voor het subcriterium ‘visie en plan van aanpak’ nooit het gevolg kan zijn van een zorgvuldige beoordeling.

Beoordeling

13. Het uitgangspunt van dit middel faalt aangezien, zoals in het eerste middel is aangenomen, de offerte van de gekozen inschrijver niet onregelmatig is en verzoeker geen belang heeft bij het aanvoeren van de onregelmatigheid van de offerte van de tweede gerangschikte.

Aldus toont verzoeker niet aan dat de opdracht niet werd gegund aan de inschrijver die de regelmatige offerte heeft ingediend die de economisch voordeligste is en dat de offertes niet vergelijkbaar zouden zijn.

Evenmin toont verzoeker concreet onderbouwd aan dat een score van 30 op 30 punten ten aanzien van een bepaald subcriterium per se een onzorgvuldige beoordeling zou uitmaken.

Het middel is ongegrond.

VII. Besluit en kosten

14. Het beroep moet worden verworpen en de kosten ten laste van de verzoeker gelegd.

Er is te dezen grond om met toepassing van artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en artikel 67, § 1, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, de verwerende partij de door haar gevraagde rechtsplegingsvergoeding van 700 euro toe te kennen, nu zij door de verwerping van het beroep als in het gelijk gestelde partij dient te worden beschouwd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 25 oktober 2016, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest